

Czesław Sikorski

Jaksice, pow. Inowrocław. Stanowisko 2

Informator Archeologiczny : badania 3, 258-259

1969

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

lona o ok.10 m w kierunku zachodnim stanowiła najprawdopodobniej fragment następnego rzędu zabudowań. Przepuszczalne wymiary chat wynosiły 4 m x 5 m. W chacie przeciętej wykopem 15 metrowym odsłonięto ognisko położone w środku budynku.

Materiał archeologiczny znaleziony w chatkach składał się ze skorup o jednolitym charakterze. Pochodziły one z naczyń górną obtaczanych wykonanych z gliny dobrze wyrobionej, schudłanej drobnoziarnistą domieszką. Dwa dna miały odciski stempli, a dwa inne były wklęsłe. Naczynia o kształtach esowato-baniastych zdobione szłobkami, nacięciami i linią falistą, posiadały krótkie kołnierze o krawędziach starannie ukształtowanych, z wylewem wywiniętym na zewnątrz. Materiał ceramiczny pozwala datować stanowisko na XI wiek i początek w.XII.

JAKSICE, pow. Inowrocław
Stanowisko 2

Museum im.Jana Kasprzowicza
w Inowrocławiu

Badania prowadził mgr Czesław Sikorski.
Finansował WKZ w Łodzi. Drugi sezon badań.
Cmentarzysko wczesnośredniowieczne i z
epoki brązu.

Wykopiska trwały od 9 czerwca do 20 lipca 1969 r.; miały one charakter ratowniczy i prowadzono je w związku z budową nowego kościoła.

Wykop nr I: Założono go na najniższej partii stoku kościelnego wzgórza. Poniżej intensywnie czarnej, silnie szumusowanej warstwy ziemi o miąższości 160 cm salegał piaszczysty cielec. Z

wykopu brak materiału sabytkowego.

Wykop nr II: Założono go w odległości 50 m od presbiterium kościoła. Powyżej gliniastego calca na głębokości 280 cm salegaża warstwa kulturowa koloru brunatnego, zawierająca liczne ułamki ceramiki i kości zwierzęce. Miąższość warstwy ok. 30 cm. Warstwę tę na podstawie ceramiki datowano na XII w.

Na granicy spongu tej warstwy i calca znaleziono fragmenty popielnic kultury Łużyckiej z 5 okresu epoki brązu. Powyżej warstwy wczesnośredniowiecznej natrafiono na usypiska ziemi powstałe podczas niwelacji terenu wokół kościoła.

Wykop nr III: Wytoczono go w odległości 2 m od murów presbiterium kościoła. Odkryto 55 grobów szkieletowych, salegających w trzech warstwach. W dwóch górnych warstwach chowane były w trumnach. W drugiej warstwie przeważały trumny-dźubanki. Wszystkie szkielety były skierowane głowami na zachód, leżały na grzbietach z rękami złożonymi na piersiach lub miednicy i nogami wyprostowanymi. Groby trzeciej warstwy były wkopane w calec, ręce miały wyprostowane; brak przy nich śladów trumien. Ciekawym grobem był grób "strzygi". Był to szkielet kobiety z wbitym półkoskiem ostrzem w kręgi szyjne. Jedna z dobrze zachowanych trumien nie zawierała szkieletu, była wypełniona intensywnie osarną siemią, zawierającą węgle drzewne.

Większość grobów była bez wyposażenia, znaleziono jedynie srebrną monetę, bardzo uszkodzoną, szklany paciorek, dwa medaliki i relikty pasa. Na głowie jednej z kobiet znajdował się diadem, pleciony z brązowego drutu. W tym wykopie odkryto również trzy groby kultury Łużyckiej z 5 okresu epoki brązu, zniszczone pochówkami szkieletowymi.